

ώραία ποῦ εἶναι αὐτή!) Χαλδ. Συνών. ἄπιστος 5, ἀφάνταστος, ἀφώτιστος. β) Παράδοξος διὰ ζω-
ρότητα, ἀταξίαν κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀπλαστον
παιδὶν ἐν' αὐτό. Ἀπλαστον κορίτζ' (κορίτσι). γ) Κακός, ἀλι-
τήριος Πόντ. (Κρώμν.): Ἀπλαστε! (ἀρατική ἐπιφώνησις).
Συνών. ἄπιστος 4. 4) Ὁ μὴ ἀνήκων εἰς πλάσμα, ἀλλ' εἰς
τὸν πλάστην, εἰς τὸν Θεὸν ΔΣολωμ. 48: Ποίημ.

Καὶ χτυπώντας ξεθυμαίνει | εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴ γῆ,
ἢ ρομφαία σου πυρωμένη | ὅχ τὴν ἀπλαστη φωνή
(ἐννοεῖται ἢ ἐν τῇ προηγουμένῃ στροφῇ φωνὴ εἶμαι δὲ
ὥσεί ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ).

Β) Οὐσ. 1) Ὁ μὴ πλασθεὶς ὑπ' ἄλλου, ἀλλ' αὐτὸς
καθ' ἑαυτὸν ὑπάρχων, ὁ Θεὸς ΔΣολωμ. 166: Ποίημ.

Ἀπὸ τὸ Θρόνο τ' Ἀπλαστον | οἱ ἀγγέλοι ἐκατεβήκαν
καὶ μέσ' ὅς τοῦ μοσχολίβανον | τὸ σύγνεφον ἐμπήκαν.

2) Οὐδ., ἡ μήπω μεταβληθεῖσα εἰς ἄρτους ζύμη Πελοπν.
(Λακων.) Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλεξάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδλεξάνιαστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πλεξάνιαστος
<πλεξάνιάζω.

Ὁ μὴ εἰς πλεξάνας, εἰς πλέγματα εὐθετημένος, ἐπὶ
τῶν κρομμύων, σκόρδων κττ.: Λία 'ναι τ' ἀδλεξάνιαστα
πόχομε, τὰ πολλὰ εἶναι δλεξανιασμένα. Μὲν δλεξάνα 'χω μόνου
δλεξανιασμένη, τ' ἄλλα 'ν' ἀδλεξάνιαστα.

ἄπλερος ἐπίθ. ἄπληρος Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.)
ἀπληρὸς Βιθυν. Ἦπ. Κεφαλλ. Κύπρ. (Λεμεσ.) Λευκ. Πελοπν.
(Αἴγ. Καλάβρυτ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα
3, 184 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 31 ἄπλερος πολλαχ. ἄπλερο
Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἄπληρους Θράκ. (Αἴν.)
ἀνέπλερος Ἦπ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πλερώνω παρὰ τὸ θέμ.
τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὴν παραγωγὴν ἰδ. ἄπλανος. Ὁ τύπ.
ἀπληρὸς κατὰ τὸ ἀχαμνός. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνέπλερος
ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ ἐστὶ ἀσχημάτιστος, ἀτελής, ἀτροφικός, ἄωρος, ἐπὶ
νεογνοῦ κττ. Ἦπ. Θράκ. (Αἴν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο
Βουν.) Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — ΑΒαλαωρ.
ἐνθ' ἀν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἀπλερο πουλλί (τὸ μόλις
ἐκκολαφθέν, τὸ μήπω ἀποκτῆσαν πτερὰ) Ἦπ. Ἀπλερο ἄβγο
(τοῦ ὁποίου τὸ κέλυσφος εἶναι ἀπαλὸν ἐτι) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Ἀποκοιμείται ὁ θάνατος καὶ τὸ περιπλοκάδι
ποῦ πάντα κρύβεται δειλὸ καὶ τ' ἄπλερο κορμί του
ἄλλου στυλῶνει τὸ φτωχό, δυναμωμένο τῶρα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Ἔτσι ἐγεννήθηκε μικρὸς καὶ ὁ πόθος μου ὅς τὰ στήθη
καὶ ἀπ' ἄφαντο καὶ ἀπ' ἄπλερο πουλλάκι, στανραστὲ μου,
μεγάλωσε, πῆρε φτερά, πῆρε κορμί καὶ νύχια

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄγουρος Α1, ἄμεστος 1,
ἀπασπάλωτος 1. Πβ. ἄγιγνος 2, ἀγίνωτος 3, ἀκάμω-
τος 2. β) Καθόλου, ἰσχνός, ἀδύνατος, ἀτροφικός Βιθυν.
Ἦπ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων.): Τὸ παιδί εἶναι
ἀκόμα ἀνέπλερο Ἦπ. Ἀρνὶ ἄπληρο Γέρμ. Τὸ μωρὸ πολὺ
ἄπλερο εἶναι, δὲν παίρνει ἀπάνου του Βιθυν. Παιδί ἀπληρὸ
Λακων. Πβ. ἄγουρος Α3. 2) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, ὁ μὴ
ἀποδοθεὶς Πελοπν. (Αἴγ. Γέρμ. Καλάβρυτ.): Τὰ χρέη εἶναι
ἄπλερα ἀκόμη Αἴγ. Τὸ μεροδούλι του εἶναι ἄπλερο αὐτόθ.
Συνών. ἀπλέρωτος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα
εἰς αὐτὸν Θράκ.: Δούλεψε τόσες μέρες κ' ἔφρυγε ἄπλερος.
Συνών. ἀπλέρωτος 2β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπλη-
ρώθη ἡ ἀξία Πελοπν. (Σουδεν.): Μοῦ 'χει ἄπλερο τὸ σπίτι.
Συνών. ἀπλέρωτος 3.

ἀπλέρωτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλέρωτος.

Χωρὶς πληρωμὴν: Δὲ γίνεται τίποτε ἀπλέρωτα. Κερνή
ἀπλέρωτα. Συνών. τζάμπα.

ἀπλέρωτος ἐπίθ. ἀπλήρωτος λόγ. κοιν. ἀπλέρωτος
κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) ἀπλέροντος Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) ἀπλέροντε Τσακων. ἀπλέρωτος
Θράκ. (Ἡράκλ. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μετγν. ἐπίθ. ἀπλήρωτος.

1) Ἀνεκπλήρωτος, ἀνικανοποίητος Πόντ. (Χαλδ.): Τὰ
μουράτ' ἀπλέρωτα εἶναι (μουράτ' = πόθος διακαῆς) || Ἀσμ.

Ἔχω μουράτ' ἀπλέρωτα, γεφύρ' ἀχλασμένα.

Ἦ σημ. καὶ μετγν. Πβ. Φίλ. 2, 548, 6 «ἀπλήρωτοι ἐπιθυ-
μῖαι». β) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθοῦν
αἱ ἐπιθυμίαι, ἐν ἀραις Πόντ. (Κερασ.): Ἀχαρε καὶ ἀπλέ-
ρωτε! Ἀχαρος καὶ ἀπλέρωτος νὰ εἶσαι! 2) Ὁ μὴ πληρω-
θεὶς, ἰδίᾳ ἐπὶ ὀφειλῆς ἢ ἀντιμισθίας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.

Οἶν.): Ἀπλέρωτο μεροκάματο-νοίκι-χρέος κττ. κοιν. Συνών.
ἀπλερος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὸν
κοιν.: Ὅλοι πλερώθηκαν κ' ἐγὼ ἔμεινα ἀπλέρωτος. Συνών.
ἀπλερος 2β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπληρώθη
ἡ ἀξία Ἀνδρ. Θράκ. (Κασταν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιὰ
νὰ πλερωθῇ τὸ αἷμα καὶ μὴ μείνῃ ἀπλέρωτο Θράκ. (Κασταν.)

Τ' ἀπλέρουτον εἶνι ρουστ' μώτιρον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπλέ-
ρουτ' διάβας τ' παπᾶ δὲν πᾶνιτι αὐτόθ. Ἀπλέρωτο τό 'χω
ἀκόμη τὸ κριάρι Ἀνδρ. Συνών. ἀπλερος 3. β) Ἐνεργ.

ὁ μὴ πληρώνων, ὁ μὴ ἀποδίδων μίσθωμα, ἀμοιβὴν κττ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰγὼ ὅς τοῦ μύλου αὐτὸν ἀλέθου ἀνέξουσ
κί ὅς τ' νιρουτριὰ ἀπλέρουτους καμώνου τὰ σκοντιὰ μ' (ἀλέθω
χωρὶς νὰ δίδω τὴν εἰς εἶδος ἀμοιβὴν καὶ εἰς τὴν νερο-
τριβιὰν ἐξεργάζομαι τὰ μάλλινα ὑφάσματα μου χωρὶς νὰ
πληρώνω). 4) Ὁ μὴ δεχθεὶς δῶρα, ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς

Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ.: Οἱ ἄλλοι εἶναι πλερω-
μένοι καὶ δὲ λέν τὴν ἀλήθεια, μ' αὐτὸς εἶναι ἀπλέρωτος Κορινθ.
Συνών. ἀδῶρητος. 5) Ἀφθονος, πολὺς, ἀτελεύτητος
(δηλονότι ἐκ τοῦ δωρεὰν προερχομένου λαμβάνει τις πολὺ)

Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἡράκλ. Μυριόφ. Σαρεκκλ.)
Μακεδ. (Πάγγ.) Προπ. (Κύζ.): Ἀπλέρωτο νερό ἦπια Ἡράκλ.
'Απλέρωτα ἐν' πρὸς τὰ γρόσια καὶ δὲν τελειώνουν Σαρεκκλ.

|| Φρ. μετὰ τοῦ ἄσωστος ἢ πολὺς: Ἀσωτα καὶ ἀπλέρωτα εἶναι πρὸς
τὰ βάσανά μ' Κύζ. Ἀσωτος καὶ ἀπλήρωτος Δαρδαν. Πολλὰ
καὶ ἀπλήρωτα Θράκ. Ἀσωστα καὶ ἀπλήρωτα Ζαγορ. Ἀσωστες
καὶ ἀπλέρωτες ἔφαγε (δηλ. τοῖς ξυλγές) Παγγ. Συνών. ἰδ. ἐν

λ. ἄπειρος (Π).

ἀπλερίτωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πλευριτωτός
<πλευριτώνω.

Ὁ μὴ πλευριτωμένος, ὁ μὴ παθὼν πλευρίτιδα:
'Απλερίτωτος ἐδὰ ἤθελε νὰ 'ν' ἀκόμα;

ἄπλεχτος ἐπίθ. ἀπλεκτος Ἀνδρ. Σίφν. ἄπλεχτος
πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀδλεχτος Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) ἀπλεγος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Αἴγ. Μάν.)

Πόντ. (Οἶν.) κ. ἀ. ἀπλιγους Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπλεκος
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνέπλεκος Κάλυμν. ἀπλεχος Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἄμπλεος Ρόδ. ἀπρετε Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπλεκτος. Οἱ μετὰ τοῦ ἐνρίνου
τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ρ. ἐμπλέκω-μπλέκω. Ὁ
τύπ. ἀπλεκος ἐκ τοῦ ἐνεστωτικοῦ θέμ. πλεκ- τοῦ ρ.
πλέκω. Περὶ δὲ τοῦ τύπ. ἀπλεγος ἰδ. Ἀθηναῖν 38 (1926)

194 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀνέπλεκος πβ. μεσν. ἀνάπλεκος
Περὶ γέφ. στ. 95 (ἐκδ. Wagner σ. 109) «ἀνάπλεκα, ἀνορδί-

—

